

FERENCZI TIHAMÉR ÜZENETEI

Egy csokor vers¹: minden soruk virágok illatával, erdők-mezők színeivel ékes. A költemények olvasásakor a látássérült alkotóval együtt hajolunk közelebb a fűszálakhoz, vele hallgatjuk a madárdalt, vele örülünk az élet apró örömeinek, az arcukat simogató napsugárnak. Merthogy a költő beenged bennünket a maga világába: szikár verseiben elmondja, milyen az élet takaréklángon, de arra is megtanít, hogy a békesség, a csend állandó társunk lehet: *Virágok / mihaszna zajától / magányomba / vissza-hullva / megváltás / örülni szorongva / a csend szavának / újra s újra, s hogy az Idő / végtelen térbe / terebélyesedő / remény.*

A versek tömörségükkel fogják meg az értő olvasót: Ferenczi Tihamér távirati stílusban fogalmaz olyan életekről és halálokról, amelyekről a hétköznapiakon, amikor két végéről égetjük a gyertyát, nemigen veszünk tudomást. Pedig *Elfogynak* című versének részlete akár reveláció is lehetne: *A jelent élem / csodálkozva: / milyen egyszerű az élet.*

A költő üzenetei elgondolkodtatók, napokig hordozzuk őket, merthogy lelkünknek szólnak. Jobbá válunk tőlük.

Füzesi Magda

FERENCZI TIHAMÉR

MAGÁNYAIM

*Igen, az valóban magány,
mikor egy szál sápadt körte
sárga fény-árnyat terít
csendben arcomra, fűgönyre.*

*Igen, az valóban magány,
ha az idő ablakában
perc-halak cikkannak el
röntgen-kékekben, álruhásan.*

¹ 80 éves vidékünk legidősebb költője, Ferenczi Tihamér (Badaló, 1941. november 24.). Ebből az alkalomból készült válogatás a költő életművéből, amely Üzenet címmel jelent meg a KMMI-füzetek sorozatában a Kárpátaljai Magyar Művelődési Intézet gondozásában 2020-ban (<https://kmmi.org.ua/> konyvtar/kmmi-fuzetek/reszletes/uzenet).